

[Socialministeren.]

til for dem, som maatte have en saadan Opfattelse, at de ganske roligt kunde tage Hjælpen, at vente sig noget af disse Love om Eftergivelse af Fattighjælp. Naar den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti vil gøre sig klart, at der i de 38 Aar, der er forløbet siden Fattiglovens Ikrafttræden, kun er givet Love, der svarer til denne, i 1906, 1912, 1920 og 1924, saa tror jeg, man kan hævde, at der ikke fra nogen Side kan spekuleres i saadanne Love.

Endelig anføres det som det tredje Argument, at det her foreslaas, at al Fattighjælp kan eftergives, og man mener, det vil svække Bestræbelserne for ved en økonomisk Livsførelse at holde sig fri af Fattigvæsenet. Der er ikke i denne Henseende sat andre Bestemmelser ind i denne Lov end dem, der findes i de tidligere Love, og man har altid været enig om, at naar man i en eller anden særlig Anledning gennemførte en Lov om Eftergivelse af Fattighjælp, var det overladt til Kommunalbestyrelserne at bestemme, i hvilken Udstrækning denne Fattighjælp skulde eftergives. Derfor har man fra vor Side sagt, at Kommunalbestyrelserne *kan* eftergive al Fattighjælp, men de skal ikke eftergive nogen, som de ikke selv finder det rimeligt at eftergive, og de Personer, der ganske roligt har taget Hjælpen, som de Konservative siger, vil — efter mit Kendskab til Kommunalbestyrelsernes Praksis gennem Aarene — i Regelen ikke kunne forvente denne Hjælp eftergivet.

Jeg beklager derfor, at det konservative Folkeparti af de efter min Mening lidet sigende Grunde heller ikke har ment at kunne være med til Vedtagelsen af det foreliggende Ændringsforslag, og jeg maa sige ligesom den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at det forunder mig ogsaa af den Grund, at Genforeningshøjtideligheden jo dog er en Anledning, som man paa Forhaand maatte formode var af særlig Interesse for de Konservative. Jeg beklager det yderligere, fordi det ærede Parti jo dog ikke kan være uvidende om, at man i en Række Kommuner i Sønderjylland — vel paa Grund af, at der skal en vis Tid til, før man passer sig ind i det danske Folkesamfunds hele Fremfærd — endnu ikke har formaaet at benytte den sociale Lovgivning paa samme humane Vis, som det i Almindelighed er Tilfældet i det øvrige Danmark, hvilket fremgaar af Statistikker, som viser, at der i en Række sønderjydske Kommuner er forholdsvis mange flere, der er blevet henvist til Fattigvæsenet, og forholdsvis langt færre, der har faaet Hjælp af Hjel-

pekasserne, end der er i det øvrige Land. Derfor vilde det konservative Folkeparti, hvis det havde været med til sammen med os andre at vedtage dette Forslag, have glædet ikke mindst de mindre bemidlede i Sønderjylland, der jo gennem forskellige Foreninger har rettet en Henvendelse om netop at faa denne Lejlighed benyttet til at faa eftergivet Fattighjælp, som man i vide Kredse dernede føler er blevet givet efter andre og strengere Regler end dem, der gælder i det øvrige Land.

Jeg skal hermed tillade mig at anbefale det af mig stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag.

Ordføreren (Bækgaard): Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Andrea Brochmann) udtalte sin stærke Forundring over, at Venstre ikke har kunnet gaa med til Lovforslaget, som det blev forelagt, og henviste i denne Forbindelse til en Udtalelse fra Januar 1891. Det forekommer mig nu at være noget langt tilbage at søge Udtalelser, som skulde binde et Parti i Nutiden, men ogsaa den højtærede Minister har jo ved en tidligere Lejlighed henvist til samme Udtalelse. Det forbavser mig noget, at man finder det formaalstjenligt at gentage en saadan Forundring og en saadan Henvisning, for jeg vil dog tro, at det ærede Medlem er vidende om — og i hvert Fald ved jeg, at den højtærede Socialminister er det —, at der er foregaaet en hel Del med Hensyn til de sociale Forhold siden den Tid, og at vor sociale Lovgivning er undergaaet en meget stærk Udvikling paa Omraader, der staar i Relation til det, vi her taler om. Vi har siden den Tid faaet Aldersrenteloven, Sygekasseloven, Invalideloven, Arbejdsløshedsloven, og ved forskellige Udviklinger af Fattiglovens § 61 og § 63 er der taget Sigte paa at hjælpe en Del Mennesker til at klare sig uden at gaa til det offentlige Fattigvæsen. Vi har faaet Tuberkuloseloven, Børneloven og adskillige andre Love, som ogsaa har medført, at mange Mennesker har kunnet holde sig fri af Fattigvæsenet. Vi har fulgt den Lime, tildels i Modsætning til flere andre Lande, at vi har søgt at gennemføre en særskilt Lovgivning for at holde saa mange som muligt fri af det offentlige Fattigvæsen. Og at det er lykkedes i meget udstrakt Grad, kan man se, naar man sammenholder vore Udgifter til det offentlige Fattigvæsen med andre Landes Udgifter i saa Henseende, og ligeledes naar man sammenholder Tallene paa dem, der er henvist til det offentlige Fattigvæsen, og som for vort Lands Vedkommende ligger betydeligt